

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον έτος τούτο είναι,
κι' έβρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια δακκάσα κι' δοξοδόκοντα ένένα,
και αυτός ό χρόνος θάγγι περισσέματα γενναία.

Ό Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξουσιάνά — κι' έποτε μου κατεβαίνει,
Συνδρομητάς θά δέχομαι — διότι, τοός ένέχομαι,
μοναχά σ'ός Έπαρχίας — και σ'ός Έξωτερικών,
έπειδή καιρούς πτωχίας — τρέχει τ'ό Έλληνικών,
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τ'ά ένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'σ'ό χέρι.
Άλλ' έδώ συνδρομηται — έν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άνκρατ'ή — έν κερν'ό συνδρομητής.
Κι' ούτε τίλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μίς σ'τών φέρων τήν άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μία δεκάρα.

Τού μηνός 'Ιουνίου δεκάτη,
τό καρμένο στεγάζου Παλάτι.

Πούτος δεκάκος πενήντα έξη,
άπό τόν Βίσμαρκ κ'τι θά βρέξη.

Τού Βίσμαρκ ή φωνή
τόν κόσμον συγκινεί.

Ό σιδερένιος Βίσμαρκ φωνάζει άπ' έκει :
> Στ'ήτε, Μακαρονάδες, και σεις Αδοτριακοί.
> Δέν θέλω τήν Έλλάδα καθόλου νά κτυπάτε,
> εις ταύτην γάρ έστράφη ό ύψηλός μου έρωσ...
> ζητώ τοός Έλληνάς μου ένθέρμως ν' αγαπάτε,
> και τοός κρυφούς σκοπούς σας άφήτε κατά μέρος.

> Πρός χάριν τής Έλλάδος ρουθουδι άς μη μείνη,
> όφειλετε αγάπην εις όσους αγαπώ,
> ε,τι έγώ ζητήσω πρέπει ευθός νά γίνη,
> άλλέως θυμωμένος τό πόδι μου κτυπώ,
> μέ δύο λόγους μόνο σας κόβω τόν άέρα
> κι' ό διαβόλος σας πέρνει και μάνα και πατέρα.»

Αυτά ό Βίσμαρκ λέγει μέ τ'α σωστά του έλα
και βάζει ό Τρικούπης 'ψηλότερα φωκίολα,
και π'ό πολύ ποζάρουν Ρωμηοί τεμπελχανάδες
και χάνουν τ'α νερ'ά των έχθροί των ραδιοβργοί,
κι' ένκοήπτε: τόσος τρόμος εις τοός Μακαρονάδες
και σ'άν βρεγμέναις γάταϊς ζαρόνουν οι' Α'ψβούργοι.

Ός πότε, παλληκάρια, θά ζώμεν σ'τά στενά
και ή Έλλάς θ' άπλώνη σ'τόν ήλιο τραχανά ;
> Απάνο τό κεφάλι, στρατάρχει της Ριτσόνας,
κι' άπό τής σακαράκαϊς ρεβίθι μη γλυτώση...
εις τών ψευτοπολέμων τοός ευκλειεις άγώνας
όφείλεται τοό Βίσμαρκ ή ευνοια ή τόση.

Ός πότε, παλληκάρια, θά ζώμεν σ'τά στενά
και θά μετρούμε μί'γαϊς σ' άλλόγων πσιανά ;
Μαζι' μας και Α'ψβούργοι, μαζί μας κι' 'Ιταλοί,
ό Κρίσπης τσαμπουνίζεϊ για 'μας εις τή Βουλή,
κι' άμέσως λησημονούνται κακά και μαύρα χρόνια
και στέλλει σ'τόν Τρικούπη όκάδες μακαρονία.

Για σέ, πατρίς μου φιλη, χρυσά δουλεύουν μοίραι,
ή τύχη σου και πάλιν κατήφορο έπ'ήρη,
ή παλαιά σου δόξα εκ νέου βασιλεύει...
ρούφα τόν ναργιλέ σου κι' ή μοίρα σου δουλεύει.
Εδοί! καιροί αϊθώς άνέταϊλαν χρύσοι...
ό 'Γ'φιστός μαζί σου κι' ό Βίσμαρκ μετά σου.

